

SÈRIE 2

EXERCICI 1:

1. b
2. c
3. b
4. d
5. b
6. a
7. a
8. a
9. a
10. b

Exercici 2.

A) Anàlisi formal i estructural

1. c
2. b
3. d
4. a
5. b

B) Anàlisi estilística i contextual

Tot i que la resposta pot ser molt lliure, convindria donar 0,5 punts si identifiquen l'obra i l'autor: Georg Friederich Händel, "Piangerò la sorte mia", ària de l'òpera *Giulio Cesare*. Si assenyala la data d'estrena, 1724, es pot considerar un plus.

Proves d'accés a la Universitat 2022, convocatòria ordinària. Criteri d'avaluació

Els altres 0,5 punts s'han d'aconseguir si esmenten algunes de les qüestions següents:

- Es tracta d'una ària *da capo* barroca, en la qual els solistes solien fer ornamentacions quan repetien el *da capo*.
- És una òpera amb llibret italià, no caldria esmentar el nom del llibretista Nicola Francesco Haym. Händel, d'origen germànic –era conegut com el saxó– va introduir amb penes i afanys el gust per l'estètica de l'*opera seria* italiana a Anglaterra.
- Convindria esmentar alguna característica de l'òpera barroca, o també el que s'anomena *opera seria*, tot i que aquest títol era anunciat només com a "òpera".
- Va ser una de les obres amb la qual Händel va aconseguir més èxit a Anglaterra, després de la bona acollida inicial que va tenir amb *Rinaldo*.
- L'òpera italiana va tenir un impacte social important a Anglaterra, tot i els alts i baixos. El públic tenia veritables deliris amb les *prime donne* i també amb els contratenors, que eren valorats a semblança de les estrelles actuals del cinema. Per atraure el públic, els empresaris contractaven els millors cantants. A *Giulio Cesare* van cantar dos dels més reconeguts: el *castrato* Senesino –en el paper de Giulio Cesar– i la soprano Francesca Cuzzoni –com a Cleòpatra.
- L'ària l'interpreta Cleòpatra, al tercer acte, quan sap que els seus exèrcits han estat vençuts per Ptolemeu i creu que perdrà la vida com a venjança.
- Les òperes de Händel van caure en l'oblit uns anys després de la seva mort, i pràcticament no es van tornar a recuperar fins a principis del segle XX, amb força canvis i sovint reinstrumentades.
- Poden parlar de la interpretació de la música antiga, amb criteris històrics informats.
- L'estudiant pot parlar de la relació entre text i música.
- Es pot donar per bo, també, si parlen sobre Händel, la seva importància dins la música barroca, i les seves obres instrumentals o els seus oratoris.

Exercici 3

1. L'estudiant ha d'explicar diverses qüestions. La puntuació s'ha de modular segons respongui a una, a dues o a les tres (0,30, 0,60 o 1).

Va anar a Chamonix a tocar amb tres companyes seves en un grup de jazz, on ella feia de *jazz-woman*. Tot i que no es demana, podria explicar que això significava que ella era la cantant i directora del grup. Era extraordinari el fet que fos un grup de noies, les tres catalanes.

El lloc era una famosa ciutat francesa, d'esports d'hivern i d'un elitisme molt elevat. Poden assenyalar el fet de tocar jazz, una pràctica relativament rara a Catalunya, tot i que hi havia ja força grups de jazz a casa nostra. Curiosament, el jazz va entrar per les classes altes a Catalunya, a partir de l'escolta de discs d'importació que no es podien permetre adquirir totes les classes socials.

També poden parlar dels grups de ball, que interpretaven xarleston, foxtrot i altres tipologies, en una abundància més gran del que semblaria.

Aurora Bertrana va abandonar els estudis que feia a l'escola Dalcroze, sembla que li desplaïen. Convindria que assenyalessin que devia ser una dona molt avançada, amb idees obertes i progressista. És important adonar-se dels canvis en els models de comportament social, l'heteropatriarcat dominant que no tolerava certes actituds i feines en les dones, possiblement més a Catalunya que a França.

També pot apuntar l'oferta que li feren d'anar a París, i que ella es veia molt bona com a *jazz-woman*.

2. Han de respondre a més d'una qüestió. La nota s'ha de modular segons si responen a una, dues o a les tres (0,30, 0,60 o 1)

Li pesava en contra el descrèdit del jazz a Catalunya, i sobretot el que pensaria la seva família d'una noia que no seguia un camí propi de la moral conservadora: preferia el jazz a la música clàssica. També li feia por el fracàs, molt possible en el mercat de la música clàssica, que llavors era gairebé inaccessible per a les dones llevat de poquíssimes excepcions.

Casar-se li permetria l'accés a la universitat, segurament per estabilitat econòmica o possiblement per la legislació de l'època. Qualsevol de les dues opcions es poden donar per bones. A més a més, podria escriure, cosa que també era la seva passió.

Pel que diu el text, el matrimoni va ser una bona opció. Fins i tot el fet de seguir el marit a la Polinèsia li va servir per desenvolupar-se professionalment.

Es pot valorar una opinió personal creativa i ben argumentada. No s'ha de puntuar l'opinió personal, tot i que si aquesta és de molta volada i bona argumentació es podria tenir en compte un plus.

SÈRIE 5

Exercici 1

1. d
2. c
3. a
4. b
5. c
6. a
7. b
8. d
9. c
10. d

Exercici 2

A) Anàlisi formal i estructural

1. c
2. b
3. d
4. d
5. b

B) Anàlisi estilística i contextual

Fóra indispensable per aprovar aquest apartat que l'estudiant hagi identificat aquest fragment musical com a pertanyent a una **obra de petit format o de cambra** característic de **l'estil barroc**.

Millor qualificació per aquell estudiant que hagi pogut detectar el format característic de **trio-sonata barroca per a dos instruments solistes, i baix continu reforçat per un instrument baix de corda**.

Evidentment, màxima puntuació per aquí hagi observat –d'acord amb la pregunta plantejada a l'exercici 2- la **importància adquirida per l'instrument baix corda polsada –en aquest cas una tiorba- que adquireix un protagonisme polifònic similar a la dels dos violins solistes**.

També seria mereixedor d'excel·lència l'estudiant que identifiqui la peça com a **primer moviment allegro d'una sonata da chiesa amb entrades rigoroses en forma de cànon dels tres instruments solistes**

Exercici 3

1.

Segons William Christie, es pot interpretar correctament la música dels segles XVII i XVIII amb una orquestra moderna? Justifiqueu la resposta.

Tot i faltar-li un element fonamental com són els instruments originals, una orquestra moderna que compti amb instrumentistes més o menys joves que siguin cultes i conscients de les diferències entre estils musicals i, sobretot, que mantinguin una actitud activa de participació en el grup, pot interpretar amb total correcció la música dels segles XVII i XVIII

(paraules i conceptes clau en negreta)

2.

Quin és el significat que es dona en el text a una «pràctica interpretativa històricament informada»?

Una pràctica interpretativa històricament informada és aquella que es troba fonamentada en la pràctica amb instruments originals, en la investigació a l'entorn dels sistemes de notació de les partitures, dels tractats teòrics i d'interpretació d'una determinada època, en el coneixement tècnic dels instruments, en els sistemes d'afinació i temperament usats, en tot aquell conjunt de sabers que permeten donar vida a la música del passat.

3.

Segons William Christie, l'autenticitat ha de ser un dels objectius perseguits en tota interpretació històricament informada? Justifiqueu la resposta.

L'autenticitat és un concepte més que problemàtic per al director ja que es referiria a una **reproducció exacta, mimètica i acrítica de la música d'èpoques passades; significaria fidelitat a la lletra i no a l'esperit d'aquelles músiques, un mera reproducció arqueològica, -per altra banda impossible d'atènyer per la falta d'enregistraments sonors-, i mancada de sentit.**

4.

Quines van ser les motivacions personals que van conduir William Christie a enfocar d'una manera diferent la interpretació de la música dels segles XVII i XVIII?

El mateix director esmenta explícitament algunes d'aquestes motivacions que no van ser personals si no més aviat generacionals: **el gust per la interpretació de músiques anteriors a la imposició del repertori clàssic-romàntic que dominava el panorama concertístic de l'època, la poca atenció que es prestava a aquelles músiques en les institucions educatives del moment, la llibertat que suscitaven en alguns joves intèrprets precisament pel fet de trobar-se al marge del sistema normalitzat d'ensenyament, un desig de restituir obres de qualitat injustament oblidades, i un gust personal del director per la música francesa dels segles XVII i XVIII.**

(paraules i conceptes clau en negreta)